

»Giv os i dag vort daglige brød og forlad os vor skyld« (Matt. 6,11-12).

Ad ukendt vej

Når Gud siger, at der er ting, han gør, og at han ikke viger fra dem, lader han os dermed forstå, at vi ikke ved vore bønner kan bevæge ham til at gøre noget andet. En af de ting, Gud gør, og som han ikke går fra, er at lede blinde ad ukendt vej og lede dem ad ukendte stier (Esaj. 42,16).

At vejen er ukendt, betyder, at ingen uden Gud kender den. Der er ikke andre, der har trådt den før; der er ikke andre, der kan forstå, hvorfor Gud leder ad den vej.

Det ser mørkt ud på den; ingen kan overhovedet forstå, at der går en vej gennem dette mørke. Det er uigennemtrængeligt.

Der ligger høje bjerge og bakker; de ser uoverkommelige ud; hvem kan komme frem – hvem kan komme over dem – vejen kan da ikke gå over dem?

Nogle eksempler

Da *Josef* blev solgt som træf af sine onde brødre og kom til Ægypten, mon han da kunne se, at det var Gud, der førte ham ad ukendt vej og ledte ham ad ukendt sti?

Nej, det var han blind for. Han har sikkert råbt til Gud om at føre ham ad en anden vej, men Gud veg ikke fra sit forsæt.

Alt så mørkt og håbløst ud for Josef; han stod foran det uigennemtrængelige og uoverkommelige.

Ingen havde gået den vej før; ingen kendte den; ingen kunne støtte ham eller give ham råd – og hverken han eller andre kunne se, at det var Gud, der ledte ham skridt for skridt med fast hånd.

Han kom i *Potifars* hus, han kom i fængsel. Gud ledte ham ad denne ukendte vej og gjorde mørket foran ham til lys og bjergene til slette – og ved vejs ende var han den egentlige regent i Ægypten.

Så kom hans brødre ned til Ægypten, tvungne af nøden. Og Josef sagde til dem: »Ikke I, men Gud har sendt mig hid« (1. Mos. 45,8). Da vejen var tilbagelagt, kunne Josef se, at det var Gud, der havde ledet ham hele tiden – og sådan er det med enhver, der bliver ført som en blind ad en ukendt vej: undervejs forstår vi det ikke, men når vi ser tilbage på vejen, da fatter vi det og tilbeder Gud.

Hvad gælder det om undervejs, medens vi er som blinde, der ikke kan se? Da gælder det om ikke at forarges på Gud, ikke at gøre sig til eet med verden, men som Josef at forblive tro imod Herrens ord.

Lad os også tænke på *Abraham*. Hans liv er et lignende underfuldt eksempel på, hvorledes Gud fører blinde ad ukendt vej for at gøre dem til, hvad de ellers aldrig

var blevet. Abraham fik ikke at vide, hvor han skulle komme hen, thi Gud sagde til ham: »Drag ud fra dit land, fra din slægt og din faders hus til det land, jeg vil vise dig, så vil jeg gøre dig til et stort folk – i dig skal alle jordens slægter velsignes« (1. Mos. 12,1-3).

Hos Abraham finder vi i modsætning til Josef nogle tilfælde, hvor han veg bort fra Guds vej (sådan som måske du og jeg desværre også har gjort), og vi møder det herlige, at Gud ikke af den grund opgav sit forehavende med ham, han havde kaldet.

Men mørkt så det ud, umuligt forekom det ethvert fornuftigt menneske – og dog kom dagen, da Sara sad med Isak på skødet. Nu var Abraham ledet ad en ganske ukendt vej til det, kun Gud kunne gøre!

Men så førte Gud ham videre, og vejen blev om muligt endnu mere ukendt, thi han skulle gå til *Morija* bjerg og bringe sin elskede søn som et offer der.

Det var den ting, Gud gjorde med ham, og han veg ikke fra den. Jeg fatter den dag i dag ikke, hvorledes det blev muligt for Abraham at lade sig føre ad denne ukendte sti; havde det været mig, da havde jeg råbt til Gud om at føre mig en anden vej, og jeg havde tryglet ham derom – men Abraham lod Gud føre sig, og ved *Morija* oplevede han, at Gud ikke havde ledet ham ad nogen gal vej, men tværtimod ledet ham til et højdepunkt af Gudserfaring, som han aldrig selv nogen sinde kunne have fundet.

Noget tilsvarende med *Moses*. Tænk på hans fyrretyve år som færehyrde i Midjans land – var hele hans tilværelse mislykket? – hvem kunne se, at det var Gud, der førte ham som en blind ad en ukendt sti mod et ukendt mål?

Da Gud ved den brændende tornebusk mødte ham og gav ham besked om at gå til *Farao* og føre Israels folk ud, forekom det ham til at begynde med at være en uoverkommelig opgave. Men Gud førte ham og ledte ham – og en dag stod han med det udfriede folk foran *Det røde Hav* med ægypternes hær lige i hælene – var det Gud, der havde ført dem dertil? – det så jo ud som den visse undergang! – folket råbte da også op og bebrejdede ham, at han havde ført dem ud i denne elendighed – men Guds ukendte sti gik gennem havet – mørket foran dem blev visselig til lys!

Det er de ting, Gud gør, og han viger ikke fra dem. Det oplevede *Herrens disciple* også. Da Herrens afsjælede legeme blev taget ned fra korset og lagt i en grav,

stod de som de ulykkeligste af alle mennesker. De havde forladt alle ting og fulgt ham; de havde set hans store gerninger og oplevet hans magt; de havde ikke været i tvivl om, at han var deres Messias – men nu var deres håb bristet, og en uovervindelig fortvivlelse fyldte dem.

Hvem kunne da se, at det var Herren, der førte dem ad en ukendt sti til det vidunderligste af alt? Alle var helt blinde derfor.

Han havde ført dem til det nulpunkt, hvor der ikke eksisterer nogen mulighed for atter at rejse hovedet med frimodighed.

Jo, jeg taler ikke sandt, thi Herren havde jo sagt noget, som de helt havde glemt og slet ikke kunne tro: han skulle opstå den tredje dag.

Ak, det kunne de ikke fastholde, ganske som vi, når vi er helt nede i mørke og håbløshed, heller ikke kan fastholde hans vidunderlige løfter. De forekommer os at være urealistiske!

Men så kom den tredje dag – og så mødte han dem – og så forstod de, at det var ham, der hele tiden havde ført dem som blinde ad en ukendt vej til en oplevelse af hans kærlighed, visdom og magt, som de aldrig selv kunne have bibragt sig.

Han dører, og han gør levende, men når han dører, synes vi, han handler forkert, og råber til ham om at lade være dermed. Bagefter, når han har ført os igennem, priser vi ham for, at han ikke lod sig overtale af vore bønner til at lede os ad den vej, vi bad om.

Han fører os ad rette vej

Herren førte ikke Josef eller Abraham eller Moses eller sine disciple den gale vej; han førte dem ad rette veje for sit navns skyld, men undervejs syntes de gang på gang, at Gud havde mistet kontrollen over deres liv, at det var ondskaben eller tilfældigheder eller deres egne fejltagelser, der førte dem af sted.

Det er imidlertid Gud, der er Herre over vort liv og leder os. Skulle ondskaben eller dårskaben eller vor egen kommen-til-kort synes at styre os, så vort liv mislykkes, så bruger han også disse ting til at lede os – en dag skal vi se, hvad vi ikke nu kan fatte, at han førte os blinde ad ukendt vej gennem mørke og over bakker til det herlige mål, han har sat for os.

Han lader bogstaveligt alle ting samvirke til gode for os.

Det er ikke altid let at fastholde, at det er Gud, der fører os. Der indtræffer mange ting i livet, som vi ikke synes om – modgang, skuffelser, hindringer, sorger,

tab, lidelser og værst af alt: vore egne nederlag – men intet af alt dette hindrer Gud i at lede os ad den rette vej, der ganske vist ofte er ukendt for os og så uoverskuelig, at vi gang på gang beder ham om at lede os en vej, der bedre stemmer med vore ønsker.

Men Gud er Gud! Kunne vi dog blot få øje på hans visdom, kærlighed og almagt, da ville vi aldrig tvivle på, at han leder os, også når ondskaben raser, eller modgangen møder os, eller vi skuffes af os selv.

En dag skal vi til fulde forstå det. Når

Han har ført os til målet, og vi skuer lys i hans lys, da skal vi med betagelse se, at han ledte os med sikker hånd hele vejen og aldrig overlod det til nogen anden eller noget andet at styre vort liv. Hvor skal vi da takke ham derfor og tilbede ham!

Evangelisation (2)

Evangeliet kan kun bringes ud på evangeliets egen måde, som er korsets magtesløshed, der (uforståeligt for tanken) samtidig er opstandelsens guddommelige kraft.

Hvedekornet må falde i jorden, hvis det skal skyde op og bære megen frugt. Det ved vi alle – og dog vægrer vi os ved at falde i jorden.

Vor tids tanker

Aldrig før i slægtens historie er der opstået så mange gode ideer om, hvorledes man kan evangelisere hele verden. I dag råder man over effektive kommunikationsmidler (radio, fjernsyn, video m.v.), og hvad er mere naturligt, end at man straks tager dem i brug for at nå hele verden med evangeliet.

I U.S.A. (foregangslandet for evangelisation efter nogles mening) er der så mange kristne fjernsynsudsendelser, at der næppe er en time i døgnet, hvor du ikke kan stille ind på en gudstjeneste, en kampagne, en bibeltime eller hvad du nu ønsker i så henseende.

De største kristelige bogforlag findes også der. Tallet på evangeliske bøger når hvert år op på rekordhøjder. Hvis en bog slår an, sælges den i oplag på over en million.

Endvidere er der intet land, hvor der afholdes så kæmpemæssige kampagner som derovre; der er oprettet mange store evangeliske aktieselskaber, der med en kendt evangelist i spidsen arrangerer gigantiske kampagner med op til 100.000 tilhørere pr. møde.

Der er også oprettet store evangeliske universiteter, baseret på gaver fra de kristne, og mange bibelskoler, blandt hvilke den kendteste formentlig er *Moody's i Chicago*.

Endelig er der en mængde andre kristelige organisationer; jeg nævnedes nogle af dem her i bladet for nogle måneder siden.

Alt dette gør et stort indtryk på kristne rundt omkring på jorden og påvirker dem stærkt.

Vort spørgsmål lyder, i al sin enkelthed således: Skal vi i vor tjeneste efterligne disse ting, og vil det i så fald være svaret på, hvad evangelisation er, og hvorledes vi skal evangelisere?

Svaret

Det første jeg for mit vedkommende ikke kan ryste af mig, er, at det er umuligt at opdrive det mindste spor af noget tilsvarende i Det nye Testamente.

Fra Det nye Testaments fuldstændige mangel på noget, der blot i mindste måde ligner vor tids amerikaniserede evangelisation, kan man naturligvis ikke slutte, at apostlene ikke ville have taget fjernsyn og vore dages øvrige midler i anvendelse, hvis de havde været til stede dengang.

Men *hvorledes* ville de have anvendt dem – det er spørgsmålet, og herom behøver vi ikke at være i tvivl.

Vor Herres Jesu brødre sagde engang til ham: »Der er ingen, der virker i det skjulte, når han selv ønsker at være offentlig kendt. Når du gør disse ting, så vis dig for verden!« Hvorfor sagde hans brødre dette til ham? *For di de ikke troede på ham* (Johs. 7,4-5). Men var det ikke rigtigt, hvad de sagde? Er det ikke tåbeligt at virke i det skjulte? Hvad fører det dog til? Gælder det ikke netop om at vise sig for verden, hvis man vil vinde verden?

Her er vi ved sagens kerne! Her er vi ved det sted, hvor ikke blot vandene skilles, men også de kristne.

Det er mit indtryk, at mangfoldige kristne (flertallet) er helt enige med Jesu brødre. Det gælder om at vise sig for verden, og hvad er bedre egnet hertil end netop de smarte kommunikationsmidler?

Men at virke i det skjulte fører ikke til noget. Lad gamle koner om det! Nej, vis dig for verden, skynd dig at komme i fjernsynet og i avisen og på plakatsøjlerne – og du har gjort præcis, som Jesu brødre anbefalede Herren – du har vist dig for verden og du har »evangeliseret« – ja, *men på verdens viis!*

Det kan verden ikke hade – og derfor er det ude af trit med Herren, som verden altid hader!

Alt dette ikke blot vidste apostlene, men var dybt indlevede i, og det ville have præget deres tanker om kommunikationsmidlerne så afgørende, at de havde handlet helt anderledes med dem end vore dages kristne, vi, der så let bukker under for gode ideer.

Derfor finder man i apostlenes evangelisation intet, der blot i ringeste grad

minder om verdens måde at arbejde på. Magtesløshed er, hvad verden for enhver pris vil undgå, men det er den eneste måde, der kan evangeliseres på, hvis man har respekt for Guds ord, thi kun i magtesløsheden udfolder Guds kraft sig.

Paulus kunne sige: »Hver stund, vi lever, overgives vi til døden for Jesu skyld, for at også Jesu liv må blive åbenbart i vort dødelige kød. Så gør døden da sin gerning i os, men livet sin gerning i jer« (2. Kor. 4,11-12). Dette »program« hverken vil eller kan verden være med til; det er dårskab i verdens øjne – men det er nu vor vej og »metode«, om vi vil være med til at evangelisere verden.

Det andet, jeg for mit vedkommende heller ikke kan ryste af mig, er at den amerikaniserede kristenhed overalt har opbygget et stort apparat med en administration, der kræver mange arbejdere, meget papir, mange penge, o.s.v., noget, man ikke finder det mindste spor af i apostlenes og deres venners arbejde. Den nytestamentelige enkelhed synes man ikke at tro på i dag.

Det er vanskeligt at se nogen større forskel imellem verdens måde at arbejde på og kristenhedens. Vel kan man sige, at menigheden vil udbrede *evangeliet*, medens verden vil bringe *noget andet* ud. Det er rigtigt, men man glemmer, at evangeliet ikke kan udbringes på verdens måde uden at miste sin kraft. Det er ikke *indholdet* af vort budskab, der *alene* afgør, om vi tjener Herren, men også *måden*, hvormed vi bringer vort budskab ud. Ligner vor arbejds metode verdens, har vi dermed stænget for Guds kraft.

Dette var apostlene dybt indlevede i. Det kniber derimod for os at følge i deres spor, skønt Skriften udtrykkeligt formaner os dertil.

Det tredje, jeg ikke kan ryste af mig, er indtrykket af, at der i vor tids evangelisation let indgår noget forretningsmæssigt.

Penge kommer til at spille for stor en rolle. Det hænger sammen med, at man inddrager verdens metoder i evangelisationen, og de koster mange penge. Det finder man heller ikke i Det nye Testamente.

Så opnår man, så vidt jeg kan se, en dobbelt svækkelse af budskabet: *først*

svækkes det, fordi man anvender verdens egne metoder, *der næst* svækkes det af, at man – fordi man tyer til verdens metoder – må give pengene en temmelig frem-skudt plads; det hele kommer til at ligne et verdsligt fremstød for meget.

Endelig kan jeg ikke ryste det indtryk af mig, at man i dag gør det næsten umuligt for verdens børn at *blive bange*, end sige *rædselsslagne for Gud*. Når verdens gode ideer tages med i det evangeliske arbejde, hvordan skal verden så blive bange for noget? Det er udelukket.

Fornemmelsen af Guds frygtelige hellighed kan ikke opstå, når Gud præsenteres for verden på verdens egen måde. Ingen bliver rystet i sjælegrunden, ingen bliver rædselsslagen, ingen råber i fortvivelse: »Hvad skal jeg gøre for at blive frelst?«

Derfor ser man, at et i og for sig bibelsk budskab mister sit salt, fordi det bringes under forhold, der minder for meget om verden; når man vil vise sig for verden i stedet for at forblive skjult med Kristus i Gud, da virker man mere på verdens egen måde end på Guds.

Det er næsten til at græde over!

Evangelisation

Det ligger mange af os tungt på sinde at nå vort folk med Guds hellige og glædesbringende budskab om vor korsfæstede og opstandne Herre og Frelser, der snart kommer igen. *Hvem* er med hertil? Og *hvordan* skal vi handle?

Først vil jeg pege på alle de *gamle koner*, vore elskede gamle søstre i Herren, der lever og virker skjult med ham. Uden deres udholdende, kostbare, svære tjeneste dag ud og dag ind i den skjulte gerning, var der næppe nogen evangelisation efter Herrens hjerte. En menighed uden en gammel *Anna*, *Fanuels datter*, savner noget aldeles afgørende. (Jeg har nævnt de gamle søstre, men glemmer ikke af den grund de gamle brødre!)

Gå ofte hen til dem og spørg dem, om de har tid til at bede sammen med jer! Lyt til, hvad de på deres stille, sagtmodige måde har at sige. De har et langt livs erfaring, og det kan ikke opvejes af nok så mange smarte ideer! Hertil kommer, at de er opfostret i en hård skole, kender til afsavn og offer, ikke stiller krav til tilværelsen, altsammen noget, som ingen evangelist kan undvære.

Der næst vil jeg pege på *dagen i dag*. Det er ikke engang i fremtiden, der skal evangeliseres, men i dag. Det er derfor, du er sat på din arbejdsplads; det er derfor, du bor, omgivet af dine naboer; det er derfor, du møder nogle mennesker i dag. Det er ikke din opgave at gøre karriere i dag, men at *følge Herren*. Det kan koste dig meget, men det får være. Hvis du vil vinde mennesker, må du følge Herren, hvad

det end medfører af tab og omvæltninger i dit liv; han er den eneste, der kan gøre dig til en menneskefisker. Køb dagens belejlige øjeblik for den pris, det nu koster, være sig popularitet, venskab, anseelse eller noget andet. Dit hjerte vil svulme af glæde, når du har gjort det; da vil du ret opleve, hvor god din Frelser er imod dig, thi da vil du også opleve, at han virkelig har lagt de gerninger færdige til dig, som du skal vandre i.

Lad mig fra de mangfoldige breve, jeg modtager og takker Gud for, citere følgende eksempel, lige hentet ud af hverdagen. Det er skrevet af en »gammel kone«, som de fleste næpper regner med, når de taler om evangelisation. Hun skriver bl.a.: »Kort tid efter sidste års Nyborg Strand-stævne kom jeg til at tale med en skolepige i 11-12 års alderen. Årsagen dertil var, at jeg dag efter dag så hende uden for havelågen, ivrigt optaget af min lille pekingeser, der stod indenfor og logrede med halen ud gennem brædderne, som er sømmet vandret på. Jeg spurgte hende, om ikke hun ville indenfor, og hun løb straks hjem og spurgte sin mor, om hun måtte. Da hun kom med sin mors tilfaldelse, fik jeg at vide, at hun var syg, og det kunne jeg også godt se på hende. Hun var blevet grusomt mobbet i skolen og var derfor taget ud af kommuneskolen. Nu gik hun på en friskole, hvor de sang morgensang; hun mener dog ikke, at det er en kristen friskole. Hendes far er overstyrmand og er kun hjemme ca. fire måneder om året. Hun var fortvivlet og sagde grædende til mig, at hun aldrig kunne blive rask. Hun har været hos en skolepsykolog, men det hjalp ikke.

Jeg fik god kontakt med hende, hun kom ganske ofte og ville gerne hjælpe mig lidt, da hun hørte, at min højre skulder var gået næsten helt af led. Men en dag, da hun fik et grædeanfald, sagde hun atter til mig: »Jeg kan aldrig blive rask, jeg er nødt til altid at være syg!« Selvfølgelig fik jeg en dyb medlidenshed med hende, og jeg sagde til hende: »Må jeg få lov til at bede Jesus gøre dig rask?« og med et skrig råbte hun: »Ja, vil du!« og kastede sig i mine arme. Jeg tog hende om hovedet med begge mine hænder og bad for hende. Da jeg havde bedt, sagde jeg til hende: »Du skal nok blive rask,« og sådan sagde jeg, fordi jeg ikke var hurtig nok til at fatte, at hun allerede var blevet det; men så sagde hun: »Ja, jeg har det allerede meget bedre!«

Det går stadig godt, og nu kommer hun næsten hver dag; forleden fik hun en skolekammerat med, en negerpige, og hendes elleve-årige søster kommer også.

Tænk, jeg har ikke engang fortalt dem, at jeg er en kristen! Det har de selv fundet ud af. Forleden spurgte negerpigen mig, om min mand også havde været en

kristen, hvortil jeg svarede: »Ja, det var han, ellers ville jeg ikke have haft ham!« Pigerne er så videbegærlige, og jeg fortæller dem så godt, jeg kan. Jeg er så taknemmelig for, at høsten er stor – men arbejderne er jo få – høsten er så stor, *at jeg skal bare lukke havelågen op, så er der straks mennesker!* For et par år siden var det to thailandske brødre, nu de to små søstre og negerpigen, men jævnlige får jeg en lille samtale med tilfældige mennesker, der kommer forbi, eller over havehegnet. Ja, vi må bede høstens Herre om at sende arbejdere ud til den store høst.

Jeg har skrevet dette til dig, for at vi sammen må være glade over Guds styrelse og give ham æren!«

Dette er en ganske almindelig hverdagshistorie – men dog ualmindelig, fordi vor gamle søster dagligt ser og oplever, at høsten er stor. Tænk, om enhver af os virkelig lagde mærke til det samme! Det ville forandre hverdagen for os til en frelsens dag med frelsens kald til den ene efter den anden af dem, vi møder under dagens løb. Vor gamle søster løber ikke storm imod menneskene, men er hele tiden til Guds rådighed. Hun er et vidne, før hun vidner – det bevarer hvilen i hendes sjæl og styrken i hendes vidnesbyrd.

Det er altså dagen i dag, det gælder for os om ved Guds nåde at udnytte, men det forudsætter, at vi *bliver i Jesus*, thi om vi ikke gør det, bærer vi ingen frugt, hvor aktive vi end måtte være. At blive i ham er at sætte ham på førstestpladsen og dyrke ham forud for alt andet og alle andre. Tænk, at han har sagt: »Bliv i mig, *så bliver jeg også i eder*« – og så flyder de levende vandstrømme i dag fra vort indre – der bliver evangeliseret!

Foruden den skjulte evangelistiske tjeneste i lønkammeret og hverdagens gunstige øjeblikke vil jeg pege på vore *gudstjenester*, thi der er ofte ufrelste mennesker til stede. Lad os se nøje til, at vore møder altid er Gud værdige, thi så indeholder de også et kald til de ufrelste! Ja, lad os se nøje til, at de er så ualmindelige i god betydning, at de ufrelste må sige: »Gud er sandelig her!« Herom kan meget siges, men enhver, hvem evangelisation ligger tungt på sinde, kan tale med Gud herom og spørge ham, om Han ønsker noget ændret; det gælder ikke blot dem, der leder gudstjenesterne og forkynder Ordet, men enhver, der deltager regelmæssigt i dem.

Evangelister

Fra Det nye Testamente kender vi adskillige evangelister. *Filip* var en af dem (Ap. G. 21,8), *Timoteus* en anden (2. Tim. 4,5). Vi kalder ikke *Paulus* for evangelist, men for apostel; han er imidlertid den største af alle evangelister.

Evangeliet kan som nævnt kun bringes

ud på dets egen måde; et kendetegn ved den apostoliske tids evangelister var, at de ikke blot var udrustet med gaven til at forkynde evangeliet for ufrelste, men at de selv var *mærkede af det kors, de forkyndte*. Deres liv og tjeneste var et eneste offer, som de selv oplevede som nåde over nåde.

Vor tids vanetænkning forbinder evangelister med såkaldte vækkelsesmøder; man forbereder en serie vækkelsesmøder og tilkalder en evangelist. Også dette er ganske ukendt i Det nye Testamente, hvormed ikke er sagt, at Gud i sin barmhjertighed ikke også kan velsigne vore dages kampagner og mødeserier.

Paulus, Timoteus, Filip og alle de andre nytestamentelige evangelister drog omkring indenfor et større eller mindre område, altid ledede af Helligånden, altid i meget nær forbindelse med Herren, og forkyndte evangeliet overalt, oftest under megen møje, kamp og lidelse.

De satte livet ind – nemt for mig at skrive, men tænk, hvad det vil sige!

Som nævnt i artiklen i august var Filip i så intim forbindelse med Guds Ånd, at han kunne opfange signalet om at bryde op fra Samaria og drage ned til den øde vej, der fører til Gaza – der evangelisere-

de han et menneske, vandt ham for Herren, døbte ham og lod fortsat Helligånden lede og styre i stort og småt.

Der findes iblandt os mange, der har oplevet noget tilsvarende. De forstod, at Guds Ånd lagde dem på sinde at opsøge et bestemt menneske, eller lagde dem på sinde at bringe budskabet ud i et bestemt kvarter af byen, eller ledede dem til at tilbringe en nat i bøn. Det er evangelisation, og de, der har fået gaven til (måske famlende, måske svagt) at *forkynde* frelsens budskab, er evangelister, også om de til daglig har en anden titel, fordi de har et arbejde af den ene eller anden art.

Det er dette, menighederne bør samle sig om, thi det er denne evangelisation, der mest påmindes om den, vi læser om i Bibelen. Det er også den, der på langt sigt bærer mest frugt.

Men det er også den, der koster mest, thi den er ikke beskyttet af de planlagte møders trygge rammer. Man oplever sin magtesløshed, undertiden korporligt, når man møder verden i nærkamp. Man støtter sig ikke til verden og dens midler, men »kun« til Gud. Her udfolder Guds kraft sig, men den opleves ikke sjældent som et lavpunkt af rådvildhed, afmagt og træthed. Man fristes til at give op, men søger

så ny kraft og nyt lys på knæ.

Måtte vi af hjertet opmuntre hverandre til denne evangelisation! Her er de gamle søstre og brødre med af hele deres hjerte på deres slidte og trætte knæ derhjemme i deres små stuer; de unge er også med og erhverver sig dyrebare erfaringer; de midaldrende går i spidsen og viser ved deres eksempel, at hvedekornet må falde i jorden og dø, hvis ikke det skal blive det ene korn; alle er rede til at bringe ofre, d.v.s. give afkald på noget umisteligt; ingen søger sit eget, thi ingen er længer sin egen.

En sådan evangelisation vækker mørket til satanisk modstand. Den medfører derfor smerte, undertiden skuffelse og det, som er tungere. Herren står imidlertid sine bi; han skænker herlige opmuntringer og gør undere, vi ikke ventede; men han gør ikke altid ende på vanskelighederne; derfor skriver Paulus til Timoteus: » Vær ædruelig under alle forhold, bær dine lidelser, gør en evangelists gerning, gør fyldest i din tjeneste« (2. Tim. 4,5).

Intet kan træde i stedet for en sådan evangelisation. Måtte den kendetegne os alle til enhver tid! Hvilken glæde, at den allerede kendetegner adskillige!

(Fortsættes i 1988-10)